

Maret Varblas ootab suve, et unevõlga tasuda

Maret Varblas (vasakul) koos sõbrannaga 12. klassis matemaatika tunnis.

Erakogu

2012. aasta juunis, olles ülikooli viimasel kursusel, sai Maret Varblas tööpakkumise Tallinna 32. Keskkooli. Töövestlusele tulles paistis ta nii hästi silma, et töölepingule sai ta alla kirjutada juba samal päeval. 2012. aasta sügisest õpetabki rõõmsameelne ja positiivsusest pakatav Maret eesti keelt ja kirjandust.

Väiksena, kui Maret emaga lillepoes käis, imetles ta lillepoemüüjat ja unistas samast ametist. Talle lihtsalt ei mahtunud pähe, kuidas keegi saab nii ilusaid kimpe teha. Samas tunnistas Maret, et väikese tüdrukuna meeldis talle kooli mängida – mõnikord üksinda koos kujuteldavate õpilastega ning mõnikord koos sõpradega. Tema oli alati õpetajarollis ning ta ülesandeks oli õpilaste päevikut täita ja neile hindteid panna.

Õpetajal olid talle kõrged ootused

Maret ise oli pigem hea õpilane. Koolipäevad möödusid toredalt, sest klassivennad olid krutskeid täis ja alatasa korraldasid midagi naljakat. Maret käis koos poistega kolm aastat ka saalihoki trennis.

Tal on eredalt meeles, kuidas tollane eesti keele ja kirjanduse õpetaja talle tunnitöö eest mitu “1” kirjutas, sest antiikkirjanduse perioodil tuli raskeid tekste pähe õppida ning see polnud talle kergemate killast. See oli kümnendas klassis ning need olid õpilase esimesed halvad hinded, sest tegemist ei olnud sellise tüdrukuga, kelle hinnetelevel oleksid “1” ja “2” domineerinud. Maret oli õpetaja peale pahane, sest arvas, et tema kaks halba hinnet on õpetaja süü, kuid hiljem selgus, et õpetaja nägi Maretis potentsiaali ega tahtnud, et tüdruk laseks õppimata jätmise tõttu sellel raisku minna.

Maret tunnistab, et selle õpetaja isiksus ja olemus mõjutasid tema kooliteed ning muutsid edasiste õpingute valiku tegemise lihtsamaks. Selleks ajaks oli selge, et Maret tahab õpetajaks saada. Peale Lihula Gümnaasiumi lõpetamist kolis ta Tallinnasse, et Tallinna Ülikoolis eesti filoloogiat õppida. Peale seda jätkusid õpingud pedagoogika erialal.

Õpilased annavad rohkem kui võtavad

Tallinna 32. Keskkooli tulles hakkas Maret esimesena õpetama 7.a klassi, kellega on siiani säilinud eriline side. Ta on nendele õpilastele ääretult tänulik, sest need õpilased võivad olla põhjuseks, miks Maret on kindel, et õpetajatöö sobib talle. Kui oleks olnud tegemist mõne raskema klassiga, oleks Maret võib-olla oma karjäärivalikus kahtlema hakanud.

Mareti arvates on tal kindlasti ka päevi, kus õpilased võtavad rohkem energiat kui annavad, kuid enamasti saab ta neilt vastu palju headust. “Annavad midagi positiivset edasi, jätvad laua peale kirju või tulevad kooli peal kallistama,” sõnab Maret Varblas heldinult. „Mõned õpilased teevad komplimente, mis on eriti meelde jäävad ja teevad tuju heaks.“

Ta pole kordagi mõelnud, et tahaks töötada kusagil mujal. Maret on siin väga rahul. Seda rahulolu ja õnnetunnet õhkab temast iga päev. On näha, et inimene armastab oma tööd. Sellele, et õpetaja Maret Varblas armastab oma tööd, viitab ka see, et õpetaja võib poole õhtuni 32. Keskkoolis aega veeta – alustades kolleegidega jutustamisest kuni lõpetades oma klassis töötamisega.

Suveks põgeneb väikelinna

„Ma arvan, et ma olen heatahtlik inimene. Nagu näha, võin ma olla ka abivalmis,“ lausub õpetaja, osutades tema klassi seinal rippuvatele diplomitele. „Ma olen pigem positiivne inimene, kuid mitte igas olukorras. Mõnikord on tõesti raske jääda rõõmsaks.“

Maret tunnistab, et novembri- või detsembrikuu hommikul sunnib teda voodist üles tõusma mõte, et varsti tuleb suvevaheaeg. Mitte, et õpetaja ei tahaks tööl käia, vaid suvevaheaja ootus on tal pigem seetõttu, et tasuda oma unevõlg. Suvel põgeneb õpetaja suurlinnast väikelinna Lihulasse, kus jalgrattaga sõites ja muru niites koolimõtted sootuks ununevad. Augustikuus

tuleb hinge väike ootus, et saaks juba kooli tagasi tulla. „Kordagi ei ole olnud tunnet, et ma ei tahaks peale puhkust kooli tagasi tulla. Iga algus on jälle tore ja hea on neid inimesi, kes siin on, jälle näha,“ vastab õpetaja.

Meie kallile koolile soovib ta juubeli puhul, et meie kooli vaim, mida keegi kunagi näinud ei ole, oleks samasugune edasi. “Soovin, et mu kolleegid oleksid sama toredad ja õpilased sama mõnusad, kui siiani on olnud. Kõige rohkem soovin, et see kõik, mis siin praegu on, kestaks. Kaua!”

Keiri Tiigiste, 11D